Calc/0308
UAB Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

Barcelona 13 octubre 1950

Estimats fills: Anava a adreçar al Pere la felicitació pel dia del seu Sant, quan ens arriva la vostra estimada carta del 7, felicitant el de la mare. Vulga Déu que aquestes lletres us arrivin amb la mateixa oportunitat i contribueixin a fer-vos mes felissa la diada, llimes del neguit de no tenir notícies nostres. Passeu-lo, doncs, amb plena felicitat, en companyia dels fills, dels parents i dels amics mes íntims. No vull caure en el sentimentalisme de dir: "i que alen vulgui que un ~~en que~~ un altre any ~~veurem~~ arrodonida aquesta felicitat ~~veient-nos tots reunits~~ el poguem passar tots junts" perque per ara no neng cap indici que fin prevenne el compliment d'aquest desig que arrodonina el [illegible]

Em tranquilitza la creença de que, mentre tant, hauren rebut una carta d'en Joan amb llargs afegitons de la mare i meu. Si la carta que esmento ha quès fet el viatge a Mèxic amb tanta diligencia com la vostra, que sortida el 9 (data de correus) ha arrivat avui, segurament haurien pogut estalviar els retrets al ~~del~~ meu perllongat silenci, no per això ~~[illegible]~~ menys justificats i raonables. La meva culpa ha estat grossa, ho reconec. Més que voluntat, ha estat manca de temps la causa de no haver contestat a temps la darrera lletra, — encara ~~incontestada~~ a mig contestar! — En les ratlles afegides a la carta den Joan ja m'excusava, amplament i amb raó, ho poden ben creure. Espero que ara, instal·lats de nou a Barcelona, poguent aprofitat per al treball tots el temps disponible, del qual tan me n'han fet perdre els viatges —, la nostra correspondència serà mes regular ~~no sofrirà interrupcions tan llargues~~. Confio ~~en que tampoc~~ ~~per~~ que de la vostra banda, espero que tampoc es produïran aquests lapses de silenci que tan ens neguitejen.